

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

vi alla

tidskrift
för
göteborgs
ungdomsledare

nummer 7
nov. 1964
årgång 13
pris 1:—

Denna gång får vi läsa

VI ALLA
7/1964
nov.

- *Ghana* — republik på Afrikas västkust, tidigare med namnet Guldkusten . . . Ja, det visste Ni, men, vad vet Ni mera om förhållandena där, om ungdomens situation och villkor? Vår egen Ghana-specialist *George D. Duodu*, medarbetare på fritidsbyrån i somras, ger oss intressanta perspektiv på ett land, stätt i stark utveckling.
- I vår serie om planering av ungdomslokaler får vi veta om hur Stockholm och dess fritidsavdelning sköter sin planering av ungdomslokaler. Ungdomsintendenten *Anna-Greta Gustafson* står för materialet.
- Vi presenterar en ny ungdomsinstruktör i en politisk organisation och en ungdomsgårdsföreståndare som är gammal i gården . . .
- Han är toppen — eller konsten att vara individualist. Mittuppslaget berättar.
- En ung gymnasissa, *Lena Nilsson*, berättar om hur det känns att vara första flicka på Göteborgs mesta pojkläroverk — "Hvitfeldtska".
- Rundfrågan handlar om uttalanden från kända ungdomsrådskoryféeer i Göteborg.
- På allmän begäran införes aforismer om "mannen".

VI ALLA

Tidskrift för Göteborgs ungdomsledare

Fritidsbyrån, Skånegatan 26, Göteborg 5, Tel. 20 09 20

På liv och död

Dagligen gnisslar det i storstadens trafikmaskineri. Ute på landets vägar är det inte stort bättre. Vi upplever som sextioalets trafikanter en mardrömsliknande tillvaro, där bilåkare, mopedister, gångare och andra är inblandade. Ambulansernas sirenoljud är vardagsklang i våra öron. Olycksfallsavdelningarna på våra sjukhus är till bristningsgränsen fyllda av människor som sargats i trafiken.

Olycksfallsstatistiken, d.v.s. frekvensen av döda, lemlästade och invalidiserade genom trafikolyckor, är direkt oroande. Kommunikationsmaskineriet har gått i baklås, dess puls slår i en takt som säger oss att patienten är sjuk. Trafikdöden har blivit vår tids största folksjukdom och på den tycks inte någon förebyggande trafikvård bita.

Utredningar av olika slag visar att ungdomar mycket ofta är inblandade i trafikolyckor. Barn är impulsiva, obetänksamma och drastiska och förblir så även i närheten av starkt trafikerade gator och vägar. Unga mopedister och unga bilåkare är berusade av den frigörelse från auktoritetsband, stillastående och tvång som präglar deras vardag. Fart är spänning och omväxling eller allt det, som saknas i uppväxtår. Unga trafikanter är också unga medborgare som ännu inte lärt sig samspel och hänsyn i tillräcklig omfattning gentemot alla andra i vårt samhälle. Man är i en uppenbar riskzon, då man frigöres från gamla auktoriteter i sällskap med 120 hästkrafter och eggande, jämnåriga kolleger i baksätet.

De unga är ingalunda ensamma att uppträda i olycksfallsstatistiken men deras andel av densamma är tillräckligt stor för att väcka berättigad uppmärksamhet. I detta svåra läge står vi snart inför en ytterligare komplikation, när vi 1967 går över från vänstertrafik till högertrafik i vårt land. Ingen kan väl undgå att känna ängslan

inför omläggningen. Förberedelsearbetet för en säker och olycksfri övergång måste gälla alla samhällsgrupper och det bör då vara naturligt att ungdomen och deras sammanslutningar är med.

Folksams Ungdomsråd har startat Ungdomsgiven H 67, en aktion för säkrare högertrafik, som angår alla men i första hand ungdomssammanslutningarna. Första etappen börjar redan under nyåret 1965, en andra etapp följer under 1966 och tredje etappen slutligen under första halvåret 1967, strax före själva omläggningen. Ungdomarna skall få döma i trafikmål, se film, vara med i mötesprogram och föreningarna skall utarbeta trafikpolitiska program, ja, överhuvudtaget engageras. Slutligen skall man aktivt engageras vid övergången till högertrafik.

Då man nu här och var ropar på aktiverande och engagerande uppgifter för ungdomsarbetet kommer den här kampanjen väl till pass. Den kan bli utomordentligt stimulerande. Trafikfrågan springer ingen växande ungdom ifrån. Den angår både hon och han, deras framtid och möjligheter. Uppslaget med ungdomsgiven är så pass bra att det kommer närmast att te sig genant om vårt ungdomsarbete inte helhjärtat engagerar sig i kampanjen.

Det hela är en kamp om liv och död.

K. A.

V. Frölunda centrum

Barnavårdsnämnden har uppdragit åt konsultfirman GAKO i Göteborg att igångsätta förhandsprojektering av ny fritidsanläggning vid V. Frölunda centrum. Fritidsgården (eller vad den nu skall kallas) kommer att inrymma ca 850 m² våningsyta.

Rätt svar på bildgatan:

Bildgatan i förra numret var inte alldeles för svår — eller hur? Rätt svar skall vara pepparburk.

OMSLAGSBILDEN

Vi träffade de här jeansprydda benen en dag. Sex par anonyma fötter och ben . . . Benens innehavare kunde ha varit med i en positiv fritidsgrupp med aktiv vetgirighet inriktad mot rymdfart, bilteknik eller atomlära. Nu var de sex i hänggänget inneslutna i passivitetens onda cirkel.

Men för några är de negativa belastningselementen, riskfaktorerna så många eller så kraftigt verkande att de unga inte klarar socialiseringsprocessen själva utan behöver omfattande hjälp för att inte helt glida in i en asocial livsföring. Hit hör de ungdomar vilkas psykiska struktur är sådan att de lättare kan tillgodose sina behov i det asociala kollektivet än i en ordnad livsform: t.ex. energifattiga, känslolabila, omdömeslösa ungdomar med felutveckling av känslolivet som hindrar deras sociala anpassning: kontaktproblem, samhällsfientlighet, misstroende, aggressivitet; ungdomar utan bromsar och utan stöd i sin hemmiljö; ungdomar som i sin dagliga familjetillvaro eller i sitt kamratgäng oupphörligt påverkas av asociala normer och värderingar.

Det bör mot bakgrunden av detta också vara klart att dessa ungdomar i första hand behöver stödåtgärder och individuellt anpassad behandling och att straff sällan botar dem.

Ur Dick Blombergs "Ungdom i riskzonen."

HAN vill slippa vara lärare . . .

Sven Wernström har i Biblioteksbladet (nr 7) skrivit ner en hel del kul saker om ungdomsförfattaren. Vi "rycker" några träffande meningar från honom:

För ungdomsförfattaren, liksom för vilken annan författare som helst gäller nog fortfarande det som Thackeray en gång sa om diktaren: Bort med allt struntprat om höga motiv: Vi är bara yrkesmän som arbetar för brödet . . .

Man måste ha roligt när man skriver . . .

Man måste också vara fullständigt likgiltig för vad kritiker, bibliotekarier, föräldrar och lärare säger om det man gör. Var ärlig. Skriv det som roar Dig!

Ytterst få ungdomsförfattare har råd att lägga ner det nödvändiga förarbetet på sina böcker. Själv har jag haft fria händer en enda gång — det var för några år sedan då jag fick ett större stipendium som gav mig möjlighet att resa till Mexiko.

Det är ungdomsförfattarens dilemma att hans bok måste passera en mur av ängsliga vuxna, innan de når sina läsare.

Det finns folk som kräver att man skall göra kompromisser med sanningen när man skriver för ungdom.

Om jag skulle önska någonting av ungdomsförfattarna själva så skulle det vara att de blandade sig lite mera i verkligheten utanför sina böcker.

Att en bok röner motstånd på biblioteken *behöver* inte betyda att den är dålig. Det kan lika väl bero på att biblioteksinköpen, liksom kritikerspalterna i tidningarna, i stor utsträckning regleras av folk med otidsenliga idéer.

Nya ledamöter i ungdomsråden önskas välkomna!

Bjurslätt:

ingenjör Carl Erik Lundin, ordförande i Lundby akvarieförening och deltar i fritidsverksamheten i området.

Järnbrott:

polisman Sven Björk, arbetar med deckarklubbar och inom MHF:U.

Karl Johan:

kyrkoadjunkt Ingmar Linderås, verksam inom församlingen.

Tollered:

fru Lissie Sjöberg, tillhör Frälsningsarmén, och är ledare för FA:s verksamhet i Brunnsbo fritidsgård.

Vakanta

platser finns inom Gärdås och Karl Johans ungdomsråd. Intresserade kan anmäla sig.

Tack för gott arbete

säger vi till avgående ledamöterna Eskil Svensson (Bjurslätt) och Leif Alfredsson (Karl Johan)!

UNGDOM I GHANA

George D. Duodu från Kumasi i Ghana studerar sedan några år tillbaka vid Göteborgs universitet. Med sociologiska kunskaper, lärdom i statskunskap och journalistisk erfarenhet skall han ut och jobba i världen om något år. I somras arbetade han hos fritidsbyrån i Göteborg och då avkrävde vi honom en artikel om ungdomen och dess situation i hans hemland.

Ungdomens situation i ett samhälle kan i stort sett sägas bestämmas av de möjligheter till skolutbildning, yrkesutbildning och arbete som finns för dem samt dessutom av de möjligheter som finns till ett positivt utnyttjande av fritiden. I vilken utsträckning dessa möjligheter står ungdomen i Ghana till buds, skall behandlas i denna artikel. Innan detta ämne behandlas, är det emellertid bäst att först ge några upplysningar om Ghana.

Landet ligger på Afrikas västkust mellan republiken Togoland i öster och republiken Elfenbenskusten i väster. Till ytan är landet ungefär hälften så stort som Sverige och befolkningen uppgår till i det närmaste 7 miljoner.

Ghana beskrivs ibland som det nya Afrikas banérförare. Skälet till detta är att det var den första av de forna brittiska kolonierna som kastade av de koloniala banden och blev en självständig, suverän stat. Detta hände den 6 mars 1957.

Som koloni var Ghana känd under namnet Guldkusten. Detta namn ansågs olämpligt för den nya nationen dels därför att det bara syftade på själva kustregionen, dels därför att namnet går tillbaka till portugiserna. Portugisiska sjöfarare tros ha varit de första européer som nådde denna del av Västafrika någon gång i början av 1400-talet. De fann så mycket guld i det här området att de gav det namnet "Mina", som betyder gruva. Fransmännen kallade det senare Cote d'or — guldkusten. Namnet Ghana valdes därför att folket i Ghana av i dag hävdar att de härstammar från det forna väst-sudanesiska imperiet Ghana, som hade sin blomstringsperiod mellan ungefär år 300 och 900.

Kakao, en mängd ädelträ (som till exempel mahogny), palmkärnor, bananer, kaffe, kolanötter, gummi och tobak är de främsta av jordbrukets exportprodukter, medan de minerala exportvarorna är guld, diamanter, bauxit, mangan o.s.v.

Omkring 60 procent av den arbetsföra befolkningen är engagerad i jordbruk, fiske och gruvindustri, medan de övriga ägnar sig åt handel, industri och manschetterykena. Detaljhandeln är i Ghana dominerad av kvinnor och de är berömda för sin skicklighet i handel.

Ghaneserna är religiösa och åtnjuter fullständig religionsfrihet. Även om traditionella animistiska uppfattningar fortfarande lever kvar, har muhammedanismen och kristendomen en stark ställning. De kristna kyrkorna är: den romersk-katolska, den metodistiska, presbyterianska, anglikanska, frälsningsarmén, African Episcopal Zion, Ghana Baptist Church, sjundedagsadventisterna och ytterligare några. Den katolska kyrkan har ensam över 622.000 medlemmar, medan alla de andra kyrkorna tillsammans har ungefär en miljon anhängare.

— Vad äter folk i Ghana? är en fråga som dyker upp ganska ofta. Den huvudsakliga födan är jams, ris, pisang (ett slags bananer), cocoyams och majs och till detta äter man fisk, nöt-, får- och svinkött, kyckling och anka för att nu nämna några av de vanligaste födoämnen. Frukt som apelsiner, ananas, bananer, mango och pawpaw äter man mycket och den är mycket billig.

Besökare i Ghana fäster sig ofta vid folkets lättsamhet och entusiasm. Folk är vänliga och lätta att få kontakt med. De tycks ständigt skratta och man kan alltid räkna med deras gästfrihet. Familjebanden är star-

ka och viljan att hjälpa andra är påfallande.

Ghana är ganska urbaniserat med flera städer på 50.000 invånare och däröver. Huvudstaden Accra har en befolkning på en halv miljon och den näst största staden, Kumasi, har omkring 300.000 invånare.

Staten är republik och dess högste styresman är presidenten (Dr. Kwame Nkrumah), som också är regeringschef. Landets nationalförsamling består av 104 manliga och 10 kvinnliga medlemmar. Nationalförsamlingen upplöses och nyväljes vart femte år och alla medborgare som uppnått 21 års ålder har, oavsett kön, rösträtt.

Vad som slår en besökare redan vid ankomsten till landet, är den höga graden av den infrastrukturella utvecklingen: förstklassiga vägar, järnvägar och två moderna hamnar vid Takoradi och Tema. Den senare är den största och modernaste längs hela den afrikanska atlantkusten. Dessutom har landet ett eget flygbolag — Ghana Airways — och en handelsflotta — Black Star Line.

*

Det är mot den ovan givna bakgrunden som ungdomens situation kan studeras. Först något om deras utbildningsmöjligheter. Den tid då barnen i Ghana växte upp i okunnighet är förbi. I det oberoende Ghana betraktas utbildning som en grundläggande rättighet. Något man behöver för att kunna utveckla ett helt liv. Det är det enda sätt genom vilket okunnighet, fattigdom och sjukdom — saker som verkar förlamande på varje samhälle där de uppträder — kan bekämpas.

I dagens Ghana är därför både låg- och mellanstadiet, som nu är på sammanlagt åtta år, inte bara obligatoriskt utan också helt avgiftsfritt; barnen, som börjar skolan vid fem års ålder, behöver varken betala terminsavgifter eller läroböcker. Bara på de sista två åren har 4.500 nya lågstadieskolor och ett betydande antal mellanstadieskolor blivit färdigbyggda. År 1950 när Ghana fortfarande var en brittisk koloni, var det totala antalet barn på lågstadiet 144.302 medan siffran 1962 var 700.980. På mellanstadiet var siffran 1950 59.961 och 1962 175.980. Elevantalet vid privatskolor har ej medräknats här.

När det gäller secondary schools (real-

skolor och gymnasier) har det också varit en enorm utveckling sedan landet blev självständigt. Elevantalet i dessa skolor var 1962 ungefär 18.000, medan det 1950 var bara 2.776. Utbildningen är på denna nivå inte fri och faktiskt mycket dyr för dem som inte har någon egen förmögenhet, men regeringen har i sin sjuårsplan, som lagts fram i år, planerat att göra all högre utbildning avgiftsfri och obligatorisk. Eftersom secondary schools och universiteten så gott som helt är internat, kommer detta att innebära mycket stora utgifter för staten.

För närvarande finns det två universitet och ett university college i Ghana, nämligen University of Ghana i huvudstaden Accra, Kwame Nkrumah University of Science and Technology i Kumasi, den näst största staden och University College of Cape Coast i staden Cape Coast på landets västkust. Dessa institutioner har tillsammans ett studentantal på ungefär 3.000. De flesta ghaneser som bedriver högre studier återfinns emellertid vid utländska lärosäten. Bara i England finns det ungefär 4.000 studenter från Ghana. Det finns ett betydande antal i USA och Väst- och Östeuropa. I Sverige är vi två stycken! Övriga högre läroanstalter i Ghana är en juridisk och en ekonomisk högskola samt en lantbrukshögskola.

Förutom de ovan nämnda universiteten och högskolorna, finns det ett stort antal seminarier och lärarhögskolor samt olika tekniska institut och yrkesskolor.

Direkt förbunden med den kraftiga ökningen på utbildningens område är frågan om att finna arbetstillfällen för de unga. Vad skall man göra med de tusentals ungdomar som varje år examineras från mellanstadiet och som förväntar sig att antingen få fortsätta i en högre skola eller att omedelbart få ett bra jobb. Det finns naturligtvis en gräns för det antal som kan tas emot vid de högre läroanstalterna och de som kommer in där utgör en minoritet. För den överväldigande majoriteten måste man därför finna någon sorts arbete, men eftersom de inte har någon yrkesutbildning — det är oskolad arbetskraft — är efterfrågan på dem inte tillräckligt stor.

Mellan 1957 och 1963 var antalet examinerade från mellanstadiet i genomsnitt

Forts. på sidan 17

VI PLA NERAR

Barnavårdsnämndens fritidsavdelning i Stockholm har utgivit en uppmärksammas liten skrift om Stockholms giv i ungdomsarbetets lokalfråga. Som synes har man hård takt i huvudstadens planeringsarbete. Fritidsavdelningens chef, ungdomsintendent Anna-Greta Gustafson, har hållit i pennan.

Utveckling

De första ungdomsgårdarna i Stockholm kom till under 30-talets sista år. Driften av dessa uppdrogs åt ungdomsråden, som emellertid efter ett par år bad att få överlåta den på kommunen för att istället odelat få ägna sig åt föreningslivet. För föreningsverksamheten hade ungdomsråden lyckats förvärva vissa lokaler, för vilka kommunalt driftsbidrag utgick.

1954 godkände stadsfullmäktige i Stockholm ett förslag som gick ut på att varje stadsdel skulle förses med ungdomslokaler för öppen ungdomsgårdsverksamhet och för föreningslivets gemensamma behov. För att tillgodose de enskilda föreningarnas lokalbehov inrättades ett bidrag, som skulle stimulera föreningarna att anskaffa egna s. k. klubbhem för att därigenom kunna intensifiera sin verksamhet.

Utvecklingen har följt de uppgjorda riktlinjerna och i vissa fall överträffat de högst ställda förväntningar.

Principen för Stockholms del har varit att sådana lokaler, som användes av olika grupper, klubbar och föreningar gemensamt har helt subventionerats av staden. Således täckes lokalkostnaderna helt i ungdomsgårdar och ungdomsrådslokaler. Till klubbhemmen, som disponeras av en förening utgår däremot ett procentuellt bidrag, som har höjts ett par omgångar från det första bidragsåret till nu. F. n. utgår mellan 60—70 % av hyreskostnaden, dock maximalt 5.500 kronor.

Mått på utvecklingen utgör nedanstående siffror, som visar hur antalet lokaler ökat under perioden 1955 till 1963, en utveckling som synes fortsätta.

Antal lokaler för

	Ungdomsgårdar	Teatrar	Ungdomsråd	Hengårdar	Klubbhem
1955	25	2	57	7	38
1963	54	9	83	7	180

Utvecklingen har emellertid inte bara skett antalsmässigt utan även i hög grad standardmässigt. Lokalerna är idag bättre planerade och tjänar bättre verksamhetens syfte. Detta hänger naturligtvis också samman med att flertalet av de nya lokalerna ligger i nybyggda stadsdelar, där standarden överlag är en annan. 38 föreningar med 7.000 föreningsmedlemmar i åldern 7—25 år bereddes år 1955 lokal genom hyresbidraget för klubbhus och 1963 samlades närmare 30.000 medlemmar i 180 hyresberättigade lokaler.

Planering

De gamla stadsdelarna kompletteras med ungdomslokaler allteftersom sanering och nybyggnad medger det. Men det kan i många fall bli fråga om många års väntan.

I de nya stadsdelarna kommer ungdomslokaler samtidigt som stadsdelen växer fram. Sedan år 1955 har denna planmässighet beträffande lokaler för öppen ungdomsgårdsverksamhet och föreningarnas gemensamma lokaler följts, vi kan med ett gemensamt namn kalla dem för *ungdomsgårdar*. I flera av de nya stadsdelarna har de också inrymts under samma tak och fungerar i ett nära samarbete. De nya lokalerna har som regel blivit förlagda till eller i anslutning till stadsdelens centrum, vilket ger en rad fördelar i ungdomsarbetet:

bostadsbebyggelsen blir inte störd; belägenheten i anslutning till centrum ger en status åt arbetet, som främjar dess kvalitet; utformningen blir i klass med övrig centrumbebyggelse, vilket befrämjar en positiv anda hos dem, som förlägger sin fritid dit; fritidsservicen bjudes där ungdomar normalt möts.

Själva lokalutformningen har också följts av de erfarenheter, som vunnits under

årens lopp och vilka kanske kan sammanfattas så här:

att under ett tak samla förutsättningar för många verksamhetsgrenar;

att inbördes avväga dessa lokalresurser så att inte en verksamhet dominerar på den andras bekostnad;

att utforma lokalerna så att de utan att förlora sin karaktär ändå kan användas på olika sätt.

Ungdomsgården innehåller vissa grundelement, såsom ungdomskafé, lekhall och programrum i den öppna delen och innanför en dörr i korridoren ett antal klubbрум, som för övrigt gränsar — genom ytterligare en dörr i korridoren — till ungdomsrådets lokaldel. Vidare finns det tre separata lokaler, s. k. klubbhem för tre olika föreningar.

Detta att förlägga klubbhem i anslutning till ungdomsgården är en ny företeelse, som borde kunna ge värdefulla erfarenheter. Metoden ger den lilla gruppen tillgång till den större lokalens resurser, men ställer också krav på samverkan.

Tidigare har *klubbhemmen* varit de enskilda föreningarnas ensak, intill dess det varit dags att få hyresbidrag. Många komplikationer uppkom emellertid. I de nya stadsdelarna finns inget föreningsliv, som kan ta några initiativ för att skapa fram lokaler. Det har därför varit angeläget för fritidsavdelningen att söka tillgodose de blivande föreningarnas lokalbehov på ett tidigt stadium av en stadsdels planering. Förutom att tillgodose behovet av ungdomslokaler har skälet naturligtvis varit att söka medverka till en så snabb föreningsstart som möjligt i de nya stadsdelarna.

I kontakt med ungdomsorganisationernas distriktssammanslutningar har så de nya stadsdelarnas klubbhem inplanerats. Distriktsorganisationerna har fått uppgift om vilka gemensamhetslokaler, som kommer att finnas, vilka skolor som inrymmer samlingslokaler, eventuellt idrotts- och simhallar och andra lokaler av gemensamhetskaraktär. De lokalbehov, som därefter anmälts har fritidsavdelningen sökt tillgodose genom kontakter med byggnads-

Toppkväll för ungdomsledare

blir den samlande rubriken för ett antal träffar för ungdomsledare från olika ungdomsorganisationer, som fritidsbyrån planerar. Upptakten skedde den 18 oktober. då ungdomskonsulent Eyre Wahlsten från Hälsingborg under tre timmar på sitt speciella sätt strödde ut en hel del tips och synpunkter om sitt specialgebit — programarbete. Röhsska konstslöjdmuseets skatter — träffen var förlagd till museets nyinredda auditorium — bildade en värdig och samtidigt inspirerande ram kring arrangementet. Toppkväll! var det allmänna omdömet bland ungdomsledarna, då de sent på kvällskröken tumlade ut i mörkret fyllda av nya intryck.

företag som bebygger stadsdelen ifråga. I Bredäng har t.ex. ett antal sådana klubbhem inrymts i bebyggelsen, vilket framgår av vidstående bild:

Av bilden framgår hur lokaler för barnverksamhet, scouter och Unga Örnar, är förlagda till bostadsområdena. Denna verksamhet är i regel mindre störande eftersom den är förlagd till tidiga kvällstimmar. Gångavstånden som för de yngre inte bör vara så stora har beaktats. Med en tidigare planering i samråd med byggföretaget torde också nödvändiga ljudisoleringar kunna genomföras.

Tonårsverksamheten är däremot förlagd till de centrala delarna av stadsdelen, vilket också stämmer med den tidigare redovisade uppfattningen om att det är en lämplig planering.

Några av de här lokalerna är redan tagna i bruk och ett föreningsliv existerar således redan i denna långt ifrån färdigbyggda stadsdel.

Bredängsplaneringen får sin efterföljd i andra planerade nya stockholmsområden för att stadsdelarna skall bli välutvecklade ur ungdomsverksamhetens synvinkel.

klippare: B.S.O.

Ungdomsrådskonferens

1965 års stora begivenhet för ungdomsledare m.fl. blir den stora ungdomsrådskonferensen i Uppsala. Tidpunkten för denna är fastställd till den 23—26 maj 1965.

Vi har gläntat på dörren till organisationsmaskineriet och funnit bl.a. att

- konferensens tema blir *Fritidssamhället* och att en hel rad prominenta föreläsare kommer att medverka
- Uppsala Folkets Hus kommer att bli säte för konferensens förhandlingar och att inkvarteringen blir på hotell och Sunnersta Herrgård, stans nya kursgård
- en utställning kommer att ingå i konferensen med tips för ungdomsarbete
- staden bjuder på välkomstmiddag i riks-salen på slottet
- en konferensbok med arbetsmaterial är under utarbetande
- inbjudningar till alla intressenter/ungdomsråd, ungdomsstyrelser och motsvarande) kommer att utsändas omkring den 1 februari 1965.

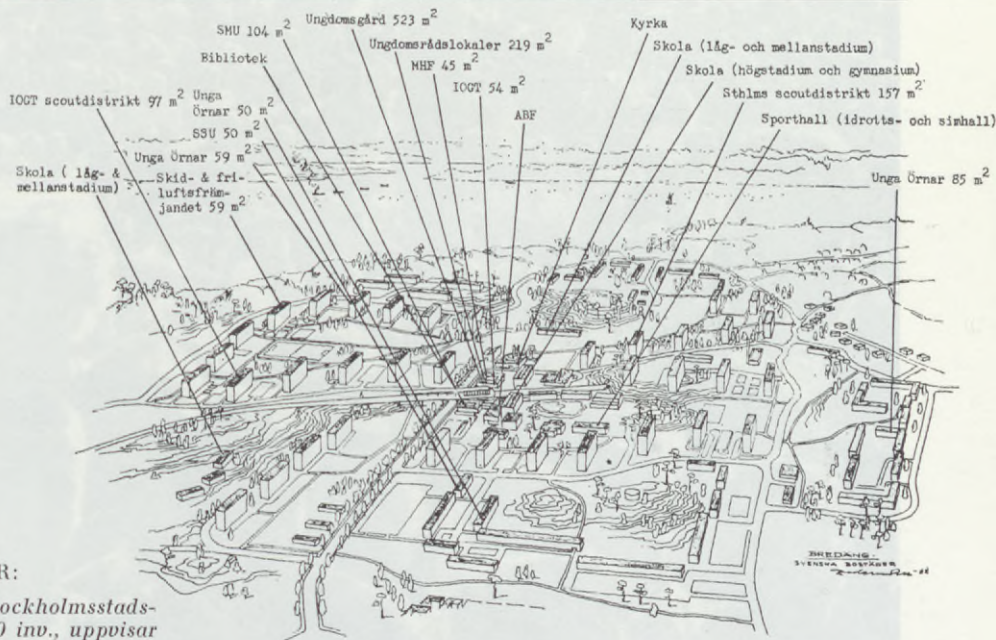

Ny ombudsman

Lennart Widing, 21, heter Liberal Ungdoms nya stjärnskott och idéspruta i Göteborg. Han fick sin första kontakt med FPU hösten 1962, har sedan (och redan) hunnit vara AU-ledamot och sekreterare i distriktsstyrelsen innan han nu axlat posten som ungdomsombudsman i föreningen.

Tidigare har han bedrivit handelsskolestudier, pluggat samhällsvetenskaplig kurs på folkhögskola och jobbat inom åkeribranschen. "Lumpade" på F 9, där han var med i flottiljämnden.

Widing har intresserat sig för trafikfrågor, alltså får FPU nu både en ombudsman och en kommunikationsexpert. Det största intresset hos honom numera är dock ungdomsfrågor, icke minst övervakarsystemet intresserar honom åtskilligt.

VI PLANERAR:

Bredäng, ny Stockholmsstadsdel med 15.000 inv., uppvisar förnämlig planering av ungdomslokaler.

individualister

i alla länder — förenen Eder

Så skulle man kanske kunna tänka, då man studerar bredvidstående bild. Här finner Ni en ung man, som övergett kollektivets kompakta tryck, och nu blickar ut över fria horisonter från egen synvinkel.

Han sitter kanske en smula illa — elverket gör sällan sina stolpar sitttriktiga — men han sitter ändå, då alla andra står. Kanske finner han omvärlden roligare och mera intressant från sitt perspektiv än från marken. Här uppe slipper han att trängas. Han njuter av rymdens friska luft. Ingen ordningsmakt når dit upp med lagens eljest så långa arm.

Hade han varit därnere skulle han ha varit en bland många. Hans synfält skulle begränsats av människor i grå kostymer eller i vita nylonskjortor med uppkavlade ärmor.

Nu har han en chans att se bakåt och framåt, vilket han vill. Folk i hopar ser sällan bakåt, där andras ögonpar stirrar mot en.

Han däruppe har inte satt sig på en piedestal, ej heller ser han ner på människorna.

Troligtvis är han gynnsamt inställd till alla dem som finns under hans fötter. De är slavar, han är resen.

Mannen i stolpen har bröder runt om i hela världen. En del sitter i stolpar, andra klär sig originellt, en tredje använder grova ord för att vara annorlunda. De skyr kollektivet och sträcker sig mot individualism och enskildhet. Ibland tycker vi nedlåtande om dem men det beror kanske enbart på att vårt liv är fattigt på människor med avvikande mönster.

Den här grabben är kanske inte alls originell eller annorlunda. Han kan vara en streberfylld armbågare, som vid en motorfest skaffat sig bättre utsiktsplats än andra genom att otillbörligt utnyttja en sittplats på en staten tillhörig stolpe.

Lena Nilsson heter en ung göteborgska som "gjort intrång" som gymnasissa på ett av Göteborgs mesta pojkläroverk — "Hvitfeldtska". Hon ger i det följande synpunkter på hur det är att vara . . .

flicka på f. d. pojkläroverk

— Första veckan var kuslig; andra likaså! Sedan började det bli vant! Nu är det naturligt!

Pojkarna har accepterat att ett tjugotal flickor slagit rot i deras gamla borg, och vi flickor att överallt omkring oss ha nästan uteslutande pojkar. De drygt tjugo flickorna måste naturligtvis vara en försvinnande liten del bland de i mer än tusentalet räknade pojkarna. Att t.ex. för en flicka under en rast försöka leta upp en flickbekant, kan nog i det närmaste liknas vid att söka efter en nål i en höstack. Men både höstackar och pojkar kan vara bra att ha ibland! De sistnämnda särskilt när de är av den artiga sorten. Och det är sannemligen mina s. k. manliga skolkamrater! De har gjort ett djupt intryck på mig med just den egenskapen. Det tycks vara en modesak, att visa sig ytterst artig mot skolans "damer". Det verkar, som om pojkarna tävlade om titeln: "Den mest chevalereske". För pojken, som håller upp dörren eller tar upp en tappad bok, ser inte ut som om han tänkte: "artighet för sakens skull" utan tvärtom, som om det roligaste han visste var, att få tillfälle att visa sin riddelighet. Kanske man någon gång före en lektion går och tittar lite sökande efter sin lektionssal. Vips är det en pojke framme och säger: "Du ska gå så och så!" Konfunderad rättar man sig efter pojkens anvisningar; alltid lika förvånad över att han kan veta vilken sal just vår klass skall vara i. Men underverkens tid har inte tagit slut, ty ofelbart hamnar man framför rätt dörr. Mystiskt, men sant!

En frukostrast råkade jag tänka högt! Jag hade just satt mig till bords, när tanken kom flygande: "Jag glömde visst hämta mjölk". Hörbar, som sagt! Inom en halv minut fann jag mig sittande med två mjölkglas framför mig, omgiven av två, på varandra förvånat stirrande, herrar. Jag tackade för deras vänlighet och förklarade ivrigt, att två glas mjölk är precis vad jag

alltid brukar dricka till lunch. För att inte sära en av dessa gentlemän fick jag alltså tappert sätta i mig två stora glas mjölk; jag, som annars aldrig dricker mer än ett halvt!

För att nämna lärarna, så kan dessa ungefärligt indelas i två grupper. Den ena är den, där läraren behandlar pojkarna på ett särskilt sätt och, ovan vid flickor, tror att de skall behandlas på ett kanske mjukare och behagligare sätt. Skall de nämna flickorna vid för- eller efternamn? De är villrådigas och osäkra på hur de skall bete sig. Detta märker eleverna naturligtvis, osäkerheten verkar löjlig och man tappar lätt respekten för en sådan lärare. (Staccars honom!)

Den andra gruppen är den, där läraren demokratiskt behandlar pojkar och flickor efter samma mönster. Flickor, komma från samskolor, är som regel vana vid detta och uppskattar det, medan de, som förut gått i flickskolor, upprepade gånger blir förvirrade och förtvivlade över lärarens ofta bryska och stränga sätt. Men de vänjer sig säkert!

Att riktigt kunna anpassa sig efter de nya förhållandena har kanske många gånger varit svårt både för lärare och elever. Men allt har gått sin gilla gång, och de flesta tycks nu nöjda med det mesta. Ätminstone är vi flickor det; hundra procentigt! Vi avgudar vår skola och kämpar utåt med näbbar och klor för den!

Torpa u-råd

har haft sammanträde med ungdomsledare från skilda föreningar och visat en del av materialet till Statens Ungdomsråds föräldrakampanj.

Sen sist . . .

har ungdomsgårdarna hunnit avverka än en "vecka" (19-24 oktober). Denna gång gällde det FN- och internationella frågor. Det surrades på många tungomål i gårdslokalerna runt staden och färgstarka gäster i alla bemärkelser fick "de våra" stifta bekantskap med. ● har aktuella kullen från polisaspirantskolan fått orientering om ungdomsgårdar. Det skedde på Burås, där gårdens Kaj passade på att också dela med sig av USA-erfarenheter. ● har Bagaregården hunnit inviga sitt annex på Hökegatan. Den tidigare brandstationen har erhållit namnet Olskroksgården, där det samarbetas med främst Frälsningsarmén. Invigningen övervars bl.a. av ett manstarkt uppbåd officerare därifrån. ● har skede I i klubbedarskolan passerats. Ca 30 påläggskalvar för ungdomsledarjobb har trimmats i detta arbetes teoretiska del. ● har Vi alla och alla vi andra i distriktsinstruktörsfunktion varit församlade på Folksam för att informeras om H 67 — en ungdomsaktion för säkrare högertrafik. Närmaste Folksamkontor vet allt och upplyser gärna om H 67. ● har 15 studieorganisatörer från Götaverken fått reda på en hel del om ungdomsarbete i Göteborg. Informationen lämnades på Jättesten av bl.a. tredje utskottets ordförande Lars Andréasson.

Aktuella namn

SSU:s ombudsman i Göteborg, *Leif Andersson*, har utsetts till föreståndare för förbundets kursgård och skola i Bommersvik.

Lars Olsson, känd SMU-profil i Göteborg, pastor och förutvarande ungdomskonsulent, har nu fått den viktiga posten som SMU-sekreterare i SMUs riksorganisation. Utnämningen träder i kraft 1 juli nästa år men Olsson väntas tillträda redan i början av det nya året.

Ny sjöscoutkonsulent med stationering i Göteborg är *Christer Dahlqvist*. Han är anställd av Sveriges Scoutförbund, som registrerar ca 5.000 sjöscouter i sina rullor. Göteborgstrakten har endast tre sjöscoutkårer så Christer Dahlqvist menar att det finns plats för ytterligare aktiviteter.

Högerns Ungdomsförbund i Göteborg har fått ny ombudsman och han lystrar till namnet *Per-Arne Rydqvist*. Mera presentation senare.

Liberal ungdoms nya ungdomsinstruktör heter *Lennart Widing* och han får pryda en särskild presentation på annan plats i detta Vi allanummer.

Scoutgård med stort S

Vilken scoutkår i en storstad har två våningar egna scoututrymmen om vardera 125 m² och därtill en tomt på 1.500 m²? Svar: Kortedala Scoutkår, som nu har invigt sin nya och fina scoutgård vid Tide-räkningsgatan i storstadsstadsdelen Kortedala i Göteborg.

Pressen har givetvis uppmärksammat det hela, varför vi här nöjer oss med att berätta lite detaljer från anläggningen som kan vara av värde att veta för ungdomsledare landet runt.

Huset är uppfört med undervåning i betong och denna är utvändigt klädd med fasadtegel. Övervåningen är i trä. Invändigt har man klätt de flesta väggarna med behandlad träpanel. Taket är täckt med eternitplattor. I undervåningen finns hall med toaletter och städskrub, expedition med arkiv och lokal för blåvingar eller vargungar samt ett kombinerat föräldra- och konferensrum med öppen spis. Dessutom tillkommer verkstad, pannrum och förråd av olika slag. Övervåningen innehåller stor samlingshall med öppen spis och seniorrum, vilket avskiljes från stora samlingshallen medelst en vikvägg. Vidare finns ett ledarum och fyra patrullrum samt kök och separat stolförråd.

Hela härligheten har kostat 265.000 kr. Från arvsfonden har man fått anslag och vidare har kårens föräldraförening gjort en storstilig insats. Deras och kårens egna medlemmars frivilliga insats har varit helt avgörande för scoutgårdens tillkomst.

Scoutchefen Bengt Junker högtidstalade vid invigningen den 22 oktober och givetvis var det på högtidsdagen stor uppslutning av kårmedlemmar, gäster och andra som ville titta på den förnämsta scoutgård i Göteborg.

K. A.

Göran Anskär är ny som konsulent i KFUK/M:s scoutdistrikt från och med i höst. Han är tjänstledig från folkskolläroarbetsbefattning i Hästveda, Gilwellutbildad m.m.

Vi alla önskar alla lyckosamt arbete!

DX-NYTT

Sedan föregående gång har aktiviteten ute på gårdarna ökat kraftigt. Jag har varit och hälsat på ett par av de nya cirklarna och deras intensitet har det inte varit någonting att klaga på. Särskilt glädjande är att ledarna vid dessa kurser var med på vår kurs för utbildning av DX-ledare. Kursen slog alltså väl ut och vår mycket bekymmersamma ledaresituation har avhjälpats. Det lockar oss att fortsätta på den inslagna vägen.

Västkustkvarten — vart tog den vägen? Ja, det undrar säkert både Ni och Sonja Persson på HCJB. Vi kan lugna med att kontakterna alltså är goda. Men det har varit rätt många producentbekymmer.

Några av de som lovat program detta år har inte kunnat infria sina löften eller också inte i avsedd tid. Det var ju meningen att detta år försöka med fler renodlade DX-program än föregående termin. Vi tänkte kartlägga kust Väst från norr till söder. Där skulle ingått program från Norge, från Kungälv, från DX-herrar i Göteborg både inom och utom Fritidsbyråns aktivitetszon, från Källö-Knippla m.fl. Från en del av dessa har program kommit men tyvärr inspelade på fel hastighet och vi har fått spela om dem så att hjulen skulle snurra i Sonjas takt. Vi har även haft en del småbesvär av teknisk art och därigenom har programmen kommit att dröja.

Men vi räknar att i december månad komma med ett program om DX-listeners Club, Norge. Ett trivsamt program som vi tackar våra vänner för och som dessutom kommer att verifieras med klubbens eget special-QSL. Hör upp andra fredagen i december alltså.

KOLLEGERNA

Hälsingborg

har startat *Elinebergsgården*, den första fritidsgården i sitt slag i "Sundets pärla". Gården har bl.a. en speciellt utformad samlingshall, som skall tillgodose alla teater- och musikintresserade. Scenen har iordningställt av fackmän. Fritidsgården har också en förnämlig AVH-utrustning. Stadens ungdomsstyrelse håller i trådarna för anläggningen.

Jönköping

premiärvisade *Österängens fritids- och kulturcentrum* den 29 oktober. Jönköpings stads ungdomsstyrelse har här fått lokaler för föreningsliv, kulturell verksamhet, ungdomsgårdsarbete, bibliotek, lokaluthyrning och service åt föreningarna. "Slussen" har man kallat den speciella öppna kontaktverksamhet som är inrymd i anläggningen och där skall man ha programkvällar, musik, tävlingar m.m.

Källtorps ungdomsgård

har nu uppnått den aktningvärda åldern av 20 år och firade jubiléet den 15 november i närvaro av ungdomsråd och ungdomsgårdsfolk, veteraner och nya medarbetare. Ungdomsgården är belägen intill det vackra Delsjöreservatet (som ju alla vet) med finfina möjligheter till friluftsliv och sport. Egen ishockeybana och en hel liten by av föreningspaviljonger omger den kända gården, som nu strävar mot kvartsekselsjubileum.

Från Rigas Radio har vi erhållit en liten trevlig bulletin. Det första numret presenterar bl.a. Rigaradion och fabriken "Melodija". Det är mycket informativt skrivet men kanske kunde lay-outen varit något piggare för att fånga våra yngre DX-are.

Bilden denna gång visar ett nytt special-QSL som Fritidsbyrån kommer att använda i tävlingssammanhang. Mer därom senare och

73 de
Åke Edén

Rundfrågan

Fem ungdomsrådsordförande har i månadsens frågeomgång fått ta ställning till en handen-på-hjärtat-fråga:

HUR SKULLE DU HELST SE DITT UNGDOMSRÅD FUNGERA?

Så här tyckte de fyra . . .

Bank.tj.man
Björn Sjölin
Nordhems
ungdomsråd

— Det önskemål jag anser vara det största och viktigaste är, att de olika rådsmedlemmarna var lediga en och samma kväll någon gång, vilket för närvarande verkar mycket hopplöst. Orsaken till detta ligger ju i det förhållandet att de många gånger stora engagemangen i olika ungdomsföreningar går före av många skäl. En lösning vore att barnavårdsnämnden försökte få med personer, som är intresserade av ungdomsfrågor, men som inte fått huvudet fullt av besvärliga föreningsfrågor som ju också måste lösas om hela det viktiga ungdomsarbetet skall fungera.

Direktör
Karl Axel
Lindau
Dala
ungdomsråd

— Jag skulle helst se mitt ungdomsråd som en lokal remissinstitution, dit alla myndigheternas planer och problem för resp. områden automatiskt skulle hänvisas för information, yttrande och ev. åtgärder. Som det nu är förekommer ingen information från myndigheternas sida utan ungdomsrådet arbetar helt på eget initiativ.

De lokala ungdomsråden bör också på något vis anknytas till Statens Ungdomsråd, som tycks ha en likartad arbetsuppgift. Och vidare bör ungdomsrådet få väsentligt vidgade resurser för goda initiativ.

Assistent
Bertil Nilsson
Kungsladugårds
ungdomsråd.

Avdelningschef
Lars-Eric
Ericson
Utmarks
ungdomsråd

— "springpojksjobben" skall utföras. Jag tror att råden skulle öka i funktionsduglighet i kapp med att mera krävande jobb tilldelades dem.

1:e tulluppsyningsman
Tor-Erik
Karlsson
Lundens
ungdomsråd

— Ungdomsrådet bör vara ett samarbetsorgan inom sitt område och ha kontakter med skola, föräldraföreningar, barn- och ungdomsorganisationer, andra idéella organisationer och ungdomsgården och verka för gemensamma arrangemang av olika slag. M.a.o. bör ungdomsrådet vara en levande organism i stadsdelens ungdomsarbete — men även i barnavårdsnämndens.

— Med en bra ordförande som har tid nog att ägna sig åt jobbet! Överhuvudtaget är rådsmedlemmarna folk i farten, som får ha rådsverksamheten som bisyssla. Tidsbrist är väl inte enbart orsak till klen funktion. Barnavårdsnämndens ovilja att förelägga råden väsentliga arbetsuppgifter verkar intressehämmande. Råden verkar bra att ha när

— Jag tror att ungdomsrådets funktion är avhängig dess status. Ökade bestämmandemöjligheter och mera omfattande inflytande på u-frågor inom rådsdistriktet skulle animera till bättre verkande ungdomsråd. Ett område i ungdomsarbetet där rådet och dess medlemmar kunde göra stora insatser redan nu är det som omfattar ledarrekrytering. Ungdomsrådet = ledarupplettningsorgan alltså!

... får vi presentera

Gramén*
Evert Herman Gustaf
48 år

En av äldstebroderarna i föreståndareförsamlingen med nio års tjänst på göteborgska ungdomsgårdar (förr Nylöse, nu Bagaregården).

Meritplock: bland nitton bilagor bl.a. Jönköpings kristliga folkhögskola, Stockholms stadsmissions barnhem för gossar, Erkända alkoholistanstalten Björknäs, Svenska Diakonanstalten, Göteborgs Hamnstyrelse, Hälsingborgs stads fattigvårdsbyrå, KFUM:s och KFUK:s sekreterareinstitut, Nyköpings folkskolor.

Trots detta: utomordentlig vitsare (nästan i klass med Aron Jonasson — han med "blixtrar den ene så Oskar II").

Sprungnen ur: "Eken".

Har: egen "fritidsgrupp" — fembarnspappa — med 875:— i statsbidrag varje kvartal.

Gastronom: de bättre middagarna i familjen "kockar" Evert-Herman (uppgiften ej styrkt av fru Ulla).

Löpfantom: en gång nordisk och svensk KFUM-mästare på 400 m.

Fastighetsförvaltare på fritid: Göketorps-gatan 43, Stegerholmen på Näset och någonstans i landvettertrakten.

Amatörfilosof: med sociallitteratur och mänskliga problem som intresseobjekt.

Gläds: när misslyckade lyckas.

Favoritskrivare: Harry Martinsson, Vilhelm Moberg och Konken Karlsson.

Gillar: samarbetsvilliga, friluftsliv, hortikulturella observationer (m.a.o. se på när gräset gror).

Värst att mista: den stilla humorn.

Maxim: det betyder mindre vad du är än vad du gör.

Toppar önskelistan: avkoppling i jul. Kanske ett leksakståg med möjligheter till — avkoppling!!

*Fotnot: 43 i skor.

Det handlar om pengar . . .

Lägersäsongen är över för denna gång och intensiteten går utmärkt att avläsa med hjälp av de ansökningar om lägerbidrag, som i mitten av september strömmar in till fritidsbyrån. Inte mindre än 22.749 lägerdagar har avverkats i år, fördelade på 151 läger som arrangerats av sammanlagt 73 olika göteborgsföreningar. En glädjande aktivitet, som synes, speciellt som tendensen visar en ökning av såväl antalet läger som sökande föreningar. "Utdelningen" har i år blivit 50 öre per lägerdag såsom stimulansbidrag och 35 öre per lägerdag såsom administrationsbidrag. Dessutom har utgått 25% av inköpssumman av ev. lägermaterial, dock max. 100 kr. per förening. Allt detta, uträknat efter alla konstens regler, blir 13.000 kronor, vilken summa utgör årets anslag till lägerverksamhet.

Årets nyhet på bidragsfronten, det s. k.

påbyggnadsbidraget, har som väntat mottagits med stort intresse. Avsikten med bidraget är att stimulera fritidsgruppverksamheten genom att tilldela varje godkänd fritidsgrupp ett visst belopp utöver det statliga bidraget. Av praktiska skäl skall ansökan om påbyggnadsbidrag sökas genom resp. distriktsorganisation där sådan finnes. Helt naturligt har redovisningsapparaten ännu icke hunnit börja fungera 100 %-igt. För vårens verksamhet har det emellertid sökts för inte mindre än 881 fritidsgrupper, men en betydlig ökning härvidlag väntas kommande ansökningsdata. Nåväl, ett påbyggnadsbidragsanslag om 20.000 kronor delat i 881 grupper gör ca 22: 50 per fritidsgrupp.

Flera hundra föreningar kan således inom den närmaste tiden vänta en förmodligen välkommen förstärkning i föreningskassan.

160.000 om året. Av dessa kunde man bereda arbete åt 100.000 medan resten fick sälla sig till skaran av arbetslös, desillusionerad ungdom. Alla dessa beger sig, liksom i alla andra länder, från landsbygden till de större städerna och det förefaller som om skolutbildningen undergräver och minskar deras känsla för samhörighet med den landsbygd där de är uppfödda. Att denna situation innebär ett hot mot landets stabilitet, kan var och en förstå.

Landets regering var tvungen att göra något åt detta. Därför skapades 1957 genom lagstiftning något som kallas Arbetarbrigader. Denna ungdomsorganisations uppgift är att enrollera sysslolösa unga män och kvinnor, ge dem olika slag av yrkesutbildning, som gör dem skickade att delta i landets uppbyggnadsarbete, göra dem till goda samhällsmedborgare och utveckla deras känsla för socialt ansvar. Medlemskap i organisationen är frivilligt, men man får betalt under utbildningen.

Arbetarbrigaderna har sina läger spridda över landet, en del av dem är permanenta bosättningsområden. Man får bland annat lära sig moderna jordbruksmetoder, boskapsuppfödning, vävnad och sömnad, hur man reparerar skor, hur man bygger vagnar och kärror, hur man konstruerar vägar och dräneringssystem, hur man för låga kostnader bygger en bostad åt sig själv och så vidare. Brigaderna äger nu själva olika kooperativa produktionsföretag som till exempel mekaniserade boskapsfarmer och farmer för uppfödning av fjäderfä.

Med en styrka på ungefär 12.000 medlemmar kan brigaderna bara till en del bidra till att lösa arbetslöshetsproblemet. En roll i det här sammanhanget spelar också ett antal frivilliga klubbar för unga lantbrukare, som bland sina medlemmar söker stärka och stimulera intresset för lantbrukaryrket. Dessa klubbar finns alla i jordbruksdistrikten och avsikten är, att de skall motverka längtan till städerna bland de ungdomar som slutar skolan. Förutom alla dessa finns det huvudsakligen i städerna ett antal privata och allmänna institutioner för yrkesutbildning för att tillgodose ungdomens intressen.

Men ungdomen arbetar inte bara, den har

också fritidsintressen. Dessa intressen är skiftande och det är också de organisationer och klubbar som tillgodoser och främjar dem. Bland de landsomfattande organisationerna kan nämnas scoutrörelsen, olika kristna föreningar, Röda korset och landsorganisationen för frivilliga arbetsläger.

Medlemmarna i den senare organisationen består huvudsakligen av gymnasister och studenter. Under sommarferierna när de flesta av dessa studerande inte har något att göra, anordnar organisationen läger där man arbetar med att anlägga gatudräneringar och bygga vägar, broar och skolor åt byarna. De arbetar helt utan lön. Avsikten är att uppmuntra en anda till självhjälp bland byinnevänarna, att skapa en anda av förståelse mellan folk av alla samhällsklasser och ge de unga ett tillfälle att använda sin fritid i samhällets tjänst. Vanligtvis är lägren mycket internationella eftersom många frivilliga kommer från USA, England, Australien, Tyskland och ibland även Sverige.

För landet som helhet är det departementet för Social Welfare and Community Development, som har ansvaret för alla välfärdsfrågor. Detta departement handhar frågor rörande stödåtgärder åt barnfamiljer, familjepolitik, daghem, föräldraföreningar, konvalescenthem, ungdomsvårdsskolor, verkstadsskolor och massutbildning.

För att tillvarata ungdomens intressen tillhandahåller departementet kommunala centra och ungdomsgårdar som utgör grunden för pojkarnas och flickornas klubbar och deras övriga verksamhet. Idrotter som tennis, cricket, landhockey och bordtennis är mycket populära bland klubbarna. I de större städerna finns det dessutom otaliga dansklubbar.

Riksidrottsföreningen som bildades 1960 har till uppgift att främja idrotten både lokalt och på riksplanet och har hand om fotboll, friidrott, boxning o.s.v. Intresset för fotboll är större än för någon annan sport. Det finns knappast en stad eller by i Ghana som inte har en fotbollsklubb. Här är Ghana av internationell klass och landslaget, Black Star Group, turnerade 1961 i Ryssland, Öst- och Västtyskland och Tjeckoslovakien och spelade tolv matcher, varav man vann åtta, spelade en oavgjord och förlorade tre.

Redaktören

Länge leve artigheten! Tidskriften Barn i Hem-Skola-Samhälle har nu vidarebefordrat till oss alla förträffliga artighetsregler, som hittills endast varit förbehållna "premiär"-elever vid Samrealskolan i Säter.

Vi måste försöka leva som vi (och skolan i Säter) lär eftersom ingen är för gammal att lära bör vi söka instudera de artiga normer, som gäller för alla snälla och artiga barn men även kan tillämpas på elaka och oartiga barn på det att de må bli väluppfostrade som sina kolleger. Kanske hör vi till den sistnämnda kategorien — eller — nåja det skadar kanske inte att läsa några av samrealskolans artighetsukaser.

Här kommer den första lilla artigheten: *den som hälsar först gör alltid rätt*. Är det rätt, jag börjar tvivla. En ung man, som jag känner, påstår, att han försökte vara artig mot flickan i fruktaffären och endast fick en djupfrost blick till svar. Hon hade inte läst Sätters andra regel för artiga: *den som inte besvarar en hälsning gör fel*.

Men vi har en annan regel: *Yngre hälsar alltid först*. Det är en diskutabel anmaning. Skrivaren provade den en dag i hissen på en medelålders herre, som emellertid vid åldersvisitation befanns vara 27,5 år. Nej, ålderartighetsregeln kan vara farlig och leda till dispyter om vem som är yngst och bör hälsa först.

Då är det bättre att prova nästa regel: *det är artigt att hålla upp dörren åt damer och äldre*. Visst är detta artigt och bör utövas av alla, som inte jobbar på arbetsplatser med många kvinnor i de anställdas skara. En ung man försökte tillämpa denna artighet en morgon vid barnavårdsnämndens entré, raden av kvinnor tog aldrig slut

och den unge mannen gjorde ett dåligt intryck på sin chef genom att komma för sent till jobbet. Och det är ju inte artigt.

Man hälsar på bekanta. Visst är detta riktigt. Men, men, men — de bekanta, som man tycker sig känna igen men inte riktigt kan placera, hur beter man sig mot dem? Tittar bort, studerar närmaste skyltfönster, dölja sig bakom en tidning . . .

Flicka niger. Då hon börjar känna sig som dam, bugar hon. Mina unga bekanta är fruktansvärt outvecklade då det gäller artighet. "Hej på dej" i stället för nigning borde faktiskt föranleda reprimander.

Ta händerna ur fickan då ni hälsar kunde utsträckas till att omfatta ta ur händerna ur fickan alltid, utom när ni letar efter något därstädes förstås.

Samrealskolan har lyckats bäst med sista punkten i sitt artighetsprogram, nämligen: *den artighet som består i vänlighet och hjälpsamhet bör ni först och främst visa era föräldrar*. Det är en bra regel. Vänlighet och hjälpsamhet kan sträckas hur långt som helst och riktigt väluppfostrade gör som en ung man, som jag känner. Han sa en dag: Eftersom Du är en så utomordentligt bussig far (farsa) så ska Du få bjuda mej på bio.

En så artig förfrågan med en så gynnsam inställning till sin far måste belönas, även om biopriskerna är hutlöst dyra.

För det är inte artigt att vara oartig.

Personalnytt

- Högsbotorp har fått ny föreståndare i Peter Widerström, som förut var assistent på gården.
- Krokängsgårdens toppledare heter inte Bo Iggström längre utan Anders Engström, som närmast kommer från Ängelholm och gårdsföreståndarskap där. Generalvikarien Gunnar Åberg har återgått till basen, Vidkärrs u-gård.
- Katy Ramstedt ansvarar för fritidsstugorna under återstoden av terminen. Ordinarie uppgiftsinnehavare Inga-May Lundin är sjukskriven lika lång tid.
- Gösta Johansson, närmast assistentvikarie på Vidkärr för Åberg, praktiserar t.v. på kuratorsavdelningen.

om mannen

Alma Söderhjelm

Män äro som barn. Enkla och osammansatta med sällsamt skärpta yttre sinnen och sällsamt sovande inre sådana. Vet man detta, så vet man allt om männen.

Ebba Theorin-Kolare

En man är ett knippe av våldsamma stämningar, som han brukar kalla vilja och grundad övertygelse.

Först gifter sig mannen för att få lugn och ro — men får han det, blir han tvungen söka spänning utanför hemmet.

Merlina Mercuori

Jag älskar män — de ha vackrare kroppar än kvinnorna.

Män älskar riktigare och mer än kvinnor.

Tyskt ordspråk

Ju större arbetsträl dess sämre äkta man.

Friedrich Nietzsche

I en verklig man döljer sig alltid ett barn som vill leka.

George Kaufmann

Om män sade sina egna fruar det som de säger andra kvinnor skulle det finnas färre olyckliga äktenskap.

Fritz Adolph

De första tio åren brukar den äkta mannen kalla sin hustru "skatt"

De nästa tio åren heter hon "morsan" och sedan bara "tantan".

Oscar Wilde

Erfarenhet — det namn som männen givit sina felsteg.

Walter Winchell

Den äkta mannen är en man som har en hustru, med vilken han delar alla sorger och bekymmer som en ungar inte har.

George Bernhard Shaw

Män upptäcker ofta sådant som kvinnor vetat länge.

W. Sterling, sheriff, Texas

Jag föredrar gifta män i polistjänst. De är inte så rädda för att bli dödade.

Vialla

TIDSKRIFT FÖR GÖTEBORGS UNGDOMSLEDARE

Redaktör och ansvarig utgivare: KJELL ANDERSSON

Adress: FRITIDSBYRÅN

Skånegatan 26 • Göteborg 5 • Tel. 20 09 20

Prenumerationspris kr. 6:— Postgiro 491 18

Struves Boktryckeri AB, Göteborg 1964

Fritidsbyråns servicecentral

Fr.o.m. den 1 september har servicecentralen öppet igen, då ytterligare förbättrad, och erbjuder sina tjänster genom bl.a.

— ett rikhaltigt utlåningslager av tekniska och audiovisuella hjälpmedel. Bl.a. stum- och ljudfilmsprojektorer, bandspelare, grammofoner, skioptikon- och balloptikonapparater, flanellograf, mentometer, högtalare, filmer och bildband.

— en välsorterad hobbyavdelning med olika material, arbetsblad och beskrivningar, utställningsalster, tips och demonstrationer.

— programservice i form av tips och uppslag rörande programverksamhet. I programcentralen finnes arbetsblad, programmaterial för lån, bandade programinslag, paketprogram etc.

Fritidsbyråns servicecentral, Ungdomsgården Stora Katrinelund,
Levgrensvägen (invid Nya Ullevi), tel. 16 34 91.

